

bestaar af andre Personer, da kun 8 Skilling. Ligeledes er der ved Loven af 12te Marts 1864 indført en tarmæssig Begrænsning for det Beløb, der kan forlanges for Syge. Dette System har Lovforslaget i det Hele optaget, kun at det vistnok med Føie i Stedet for de bestemte Beløb: 1 Mark for en Sund og 3 Mark for en Syg, har indsat en Regel om, at Indværgsministeren til enhver Tid kan fastsætte disse tarmæssige Beløb. Udvalget har stillet sig saaledes hertil, at det vel anser det for rigtigt at fastholde de tarmæssige Begrænsninger for Udgiften til Forsørgelsen af ikke syge Fattige, men dertilmed ikke mener, at der er Anledning til at fastholde disse Lagter med Hensyn til syge Fattige, og vi have derfor tilladt os at foreslaa, at den Kommune, der maa afholde Udgiften for den syge Fattige, kan, naar den overhovedet er berettiget til at fordrø disse Udgifter, refundere, forlange dem tilbage med deres virkelige Beløb, det vil sige med det Beløb, som Kommunen efter de Lagter, der ere givne for Læger osv., har maattet udbede. Det er forekommet os, at naar man saa betydeligt forøger Opholdskommunens Forpligtelser, som jo baade Lovforslaget og ogsaa Udvalgets Forslag gaar ud paa at gjøre, saa taler ogsaa Billighed for, at Opholdskommunen i de Tilfælde, hvor den er berettiget til at faae disse Udgifter refunderede, faar fuld Erstatning. — Vædringsforslaget under Nr. 56 hænger sammen med denne Betragtningssmaade, idet det nemlig gaar ud paa, at naar den Syge har været indlagt paa et Sygehus, er den refusionspligtige Kommune forpligtet til at betale Regningen med det Beløb, som Sygehuset overhovedet kan beregne sig efter sin Lagt. — Vædringsforslaget under Nr. 57 hviler egentlig kun paa den Betragtning, at man ønsker at sige det noget kortere, der er sagt i Lovforslaget, og Vædringsforslaget under Nr. 58 er begrundet paa, at 5te Stykke af § 45 formentlig er overskødt, efter at Forslag af Udvalget paa tidligere Steder nu ere vedtagne. — Vædringsforslaget under Nr. 59 hænger sammen med Forslagene under Nr. 55 og 56; hvis det maatte vinde Thingets Bifald at udslette Maximumbestemmelserne i § 45, følger det af sig selv, at der ikke i § 48 kan tales om, at Betalinger for Sygepleie overskrider de foreskrevne Grændser for Erstatningens Størrelse. — Vædringsforslaget under Nr. 60 til § 50 gaar ud paa at indføre den Lempelse for den Tvængende, at det dog ikke skal være den, der kun har modtaget Sygehjælp eller saadan Hjælp, som maa stilles i Klasse dermed, forment at forlade den Kommune, som vil have at afholde Udgiften for den ydede Hjælp. Reglen passer efter sit hele Indhold kun paa de Personer, der modtage refusionspligtig Fattighjælp, og dette have vi derfor ment det rettest at udtale.

Med Hensyn til § 52 have vi tilladt os at stille nogle Vædringsforslag, der dog ikke gaa ud

paa væsentlig at forandre Paragrafens Løbe. Paragraf 52 indeholder jo den meget vigtige Regel, om i hvilke Tilfælde en Person kan forlanges hjemsendt, og i hvilke Tilfælde man er berettiget til at hjemsende ham. Det, som paa dette Punkt navnlig har foranlediget os til at stille Vædringsforslag, er Følelsen af, at det er nødvendigt, saavidt muligt, noget næiere at bestemme, hvad der kan betragtes som fast Fattighjælp. Tanken, hvorefter vel de Fleste ville være enige, er jo den, at kun den, der modtager fast Understøttelse af den forsørgelsespligtige Kommune, kan fordrø hjemsendt, og kun ham er man berettiget til at hjemsende; men det er ikke altid let at afgjøre, hvad der er fast Fattigunderstøttelse, og hvad ikke, og derfor have vi forsogt at bestemme det noget næiere. Vort Vædringsforslag gaar da ud paa at opstille den Hovedregel, at saavel Opholds- som Forsørgelseskommunen kan forlange hjemsendt Enhver, som modtager fast Fattigunderstøttelse. Derefter hedder det, at hertil henregnes i intet Tilfælde Hjælp af den i § 26 omhandlede Art. Hvad anden Fattigunderstøttelse angaar, have vi ment, at man ikke godt kunde komme Sagen nærmere end ved at sige, at naar en modtager Understøttelse ikke bliver tilbagebetalt inden 6 Maanedre efter Modtagelsen, og ny Hjælp derefter forlanges, saa er Fattigbestyrelsen berettiget til at betragte denne som fast Fattigunderstøttelse. I Forbindelse dermed have vi fundet, at det var naturligt at give en Forskrift om, at enhver Hjælp, der ikke har Karakteren af Sygehjælp, og som ydes Personer, der i Løbet af det sidste Aar have været straffede for Løsgænger og Betleri, kan betragtes som fast Fattigunderstøttelse, og altsaa bewirke Hjemsendelse. Vædringsforslaget under Nr. 62 har jeg allerede paa et tidligere Punkt berørt. Det er nemlig en Regel, som er nødvendig eller dog i alt Fald naturlig efter Vedtagelsen af Udvalgets Forslag til § 24. Forslaget gaar ud paa at forhindre, at Børn stilles fra Moderen eller Stedmoderen for at hjemsendes. — Vædringsforslagene til § 57 gaa ud paa at indføre nogle Forandringer med Hensyn til Hjemsendelse af de deri omtalte Personer. Som det vil ses, bestemmer Lovforslagets § 57, første Stykke, at naar Personer, som have udstaaet Straf for Betleri eller Løsgænger, ved Løsladelsen befindes at være uden Subsistensmidler, og de derfor ikke ere forsørgelsesberettigede paa Straffestedet, blive de af Politimesteren at hjemsende til deres Forsørgelseskommune. Udvalget har for det Første ment, at der med Hensyn til Personer, der have udstaaet Straf for Løsgænger eller Betleri, altid kan gaas ud fra, at de ere uden Subsistensmidler, og at der derfor strax, naar de have udstaaet Straffen, vil blive skredet til at behandle dem som Personer, der ingen Subsistensmidler have. Men dernæst have vi foreslaaet en ikke væsentlig Forandring i de hidtil gjældende Regler, idet vi nem-